

stille det ubegrænsede ansvar til rådighed i forhold til lande, der ligeledes har indført ubegrænset erstatningsansvar for anlægsindehaveren. Arbejdsgruppen har på denne baggrund vurderet, at der bør indføres et ubegrænset ansvar for anlægsindehavere i Danmark.

Pariskonventionen indeholder ikke krav om, at der skal stilles sikkerhed for ansvarsbeløb ud over de 700 mio. euro (ca. 5,2 mia. kr.).

Arbejdsgruppen har derfor foreslået, at lovforslaget udarbejdes, således at der skal stilles sikkerhed for et beløb på 700 mio. euro. Det er som nævnt for tiden ikke muligt at tegne forsikring på det almindelige forsikringsmarked for 700 mio. euro.

Arbejdsgruppen har i den forbindelse fremhævet, at hvis der indføres et ubegrænset ansvar, og det på et senere tidspunkt skulle blive aktuelt for private at etablere nukleare anlæg i Danmark, da bør det overvejes på ny, om det ubegrænsede ansvar bør opretholdes, herunder hvordan anlægsindehaveren i givet fald skal stille sikkerhed for erstatningsansvaret.

Der henvises til rapporten, s. 52-55.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12 og 17, og bemærkningerne hertil.

4.3. Forbehold i forhold til lande med lavere ansvarsbeløb

I forbindelse med en eventuel ratifikation af ændringsprotokollen til Pariskonventionen skal det overvejes, om Danmark skal tage et konventionsmæssigt forbehold om, at et ubegrænset ansvar kun skal gælde i forhold til lande, der ligeledes har indført et ubegrænset ansvar. Formålet med et sådant forbehold skulle være at sikre, at Danmark ikke kommer i den (teoretiske) situation, at en nuklear ulykke forårsager skader for over 1.500 mio. euro, og den danske stat som selvforsikrende forpligtes til at yde erstatning til skadelidte i lande, som ikke stiller samme erstatningsbeløb til rådighed ved en nuklear ulykke.

Arbejdsgruppen har overvejet, om Danmark bør tage et sådant forbehold. Der er som anført tale om en teoretisk overvejelse, idet der som anført ovenfor under punkt 4.2 næppe vil kunne opstå en situation, hvor den danske stat bliver erstatningsansvarlig for en nuklear ulykke.

Arbejdsgruppen finder, at der bør være mulighed for at tage stilling i hvert enkelt tilfælde, idet omstændighederne omkring en nuklear ulykke kan være meget forskellige. Arbejdsgruppen lægger herved vægt

på, at en sådan løsning er foreslået eller valgt i Norge og Sverige. Endvidere forventes Finland og Tyskland at ville tage et sådant gensidighedsforbehold. Der henvises herom til rapportens, s. 41-44. På den baggrund foreslår arbejdsgruppen, at Danmark ved ratifikationen af Pariskonventionen tager forbehold for kun at anvende et eventuelt ubegrænset ansvar i forhold til lande, der ligeledes har indført et ubegrænset ansvar, men sådan, at der samtidig foreslås en bestemmelse svarende til den svenske og den norske regel, hvorefter der i konkrete tilfælde kan tages stilling til, om der bør kræves gensidighed.

Arbejdsgruppen foreslår, at Danmark ved ratifikationen af ændringsprotokollen til Pariskonventionen tager forbehold i overensstemmelse med den tekst, som de undertegnende lande er blevet enige om.

Der henvises til rapporten, s. 55-56.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast. Der vil således i forbindelse med ratifikationen skulle tages forbehold i forhold til anvendelse af ændringsprotokollens artikel 7, litra g, hvorefter der som udgangspunkt kun kan fastsættes lavere ansvarsbeløb i forhold til ikkekontraherende lande.

Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

4.4. Forældelsesfristen

4.4.1. Forældelsesfristens længde

Det følger af ændringsprotokollens artikel 8, litra a, nr. i og ii, at der ved beregningen af forældelsesfrister fremover skal sondres mellem personskade og tab som følge af anden skade. Dette indebærer, at der ved skadelidtes ret til erstatning ved dødsfald og personskade sker en forlængelse af den gældende forældelsesfrist fra 10 år til 30 år regnet fra tidspunktet for den nukleare ulykke (den absolutte frist), mens den absolute forældelsesfrist for anden skade fortsat er 10 år.

For så vidt angår forældelsesfristen på 30 år for personskade er det arbejdsgruppens opfattelse, den nye forældelseslov, der trådte i kraft den 1. januar 2008, er i overensstemmelse med ændringsprotokollen. Anden skade end personskade, som er omfattet af atomskadeerstatningsloven, ville umiddelbart – hvis skaden ikke var omfattet af atomskadeerstatningsloven – også være omfattet af den 30-årige forældelsesfrist i forældelsesloven, idet der vil være tale om en skade, som er *forvoldt ved forurening af luft, vand, jord eller undergrund*, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1. For